

Quán Long Thành ngồi thu hình dưới rặng cây lớn. Không để ý tới những chiếc máy ảnh tối tân bày la liệt trong tú kính. Tôkarin tiến lại quây hàng. Người khách cuối cùng vừa ra khỏi ki-ốt. Tôkarin nhận ra Kiều Diễm. Nàng mặc áo dài hở cổ, sau lưng xẻ xuống thật sâu để lộ làn da trắng trẻo.

Tôkarin đặt cùi tay lên mặt gương, gọi nhỏ nhỏ :

— Kiều Diễm.

Nàng quay lại, mặt hơi biến sắc :

— Kia, Vi tốp.

Vi-tốp là tên giả của Tôkarin. Hắn hỏi nàng :

— Lê Ái có nhà không ?

— Có.

— Cô nói Lê Ái là tôi muốn gặp ngay.

— Gặp ở đâu ?

— Tại phòng riêng của anh ta.

— Nguy hiểm lắm.

— Không hề gì. Trong 15 phút tôi trở lại. Nếu Lê Ái bằng lòng gặp, thì khi thấy tôi cô mang một cái máy ảnh 35 ly ra giả vờ sửa chữa.

— Em đi nhé ?

Nàng nghiêng đầu cười tinh với hắn. Ngây ngất như người vừa hít bạch phiến, hắn thốt ra lời khen :

— Cô đẹp quá. Tôi chưa thấy người đàn bà nào đẹp như cô.

— Đại lá quá khen. Còn nhiều người đẹp gấp trăm, gấp ngàn em nữa.

Đột nhiên, Tôkarin để ý tới quyền tự vị Miến ngữ dầy cộm đặt trên bàn. Hắn hỏi Kiều Diễm :

— Cô biết tiếng Miến ư ?

Nàng cười, khoe hàm răng đều đặn :

— Không phải em, đó là Ngọc Tú.

— Ngọc Tú là ai ?

— Nàng bán hàng ở đây với em.

— Tin cậy được không ?

— Được. Ngọc Tú là bạn thân nhất của em.

— Nàng biết rõ hoạt động của Lê Ái không ?

— Không. Nhưng về tư tưởng, chẳng có điều gì đáng ngại. Nàng thường bàn luận chính trị với em. Từ lâu, em định đưa nàng vào tổ chức, song Lê Ái từ chối, vả lại, còn phải đợi lệnh trên.

Tôkarin khắp khởi mừng thầm. Không ngờ trong chuyến công tác này, hắn gặp nhiều may mắn đến thế. Hắn nhớ lại cuộn băng nhựa đang quay từ từ trong tủ, kê cạnh phòng ngủ U Myen. Nhờ tin tức từ Mỹ gửi về Mạc tư Khoa, Tôkarin được biết U Myen mắc một chứng bệnh lạ lùng, ấy là trong giấc ngủ sau khi ân ái nhà khoa học siêu hình Miến điện thường mê sảng. Trước khi rời Mạc tư Khoa, Tôkarin đã nhận được chỉ thị rõ rệt, ghi âm vào băng nhựa. Lẽ ra hắn giết Rôdin sau khi bắt được U Myen. Nàng còn sống, vì Tôkarin dùng nàng làm con chuột bạch thí nghiệm. Nhờ Rôdin, Tôkarin mới hy vọng phăng ra những bí mật mà U Myen giấu kín trong tiềm thức.

U Myen là bộ óc kỳ tài có một không hai trong lãnh vực nghiên cứu siêu hình học. Dương như U Myen phát minh ra một phương pháp thần giao cách cảm tân tiến thay thế kỹ thuật liên lạc cổ điển bằng vô tuyến điện. Không hiểu sao U Myen không chịu nói.

Quả như R.U. trù liệu, đêm qua U Myen thức giấc 3 lần. Trong bóng tối, bên cạnh Rôdin ngủ mê mê, U Myen nói lầm nhảm một hồi. Những lời độc thoại ấy được Tôkarin thu lại rõ mồn một.

Tuy nhiên, Tôkarin bực mình vì U Myen nói lầm nhảm bằng tiếng Miến.

Bỗng nhiên Ngọc Tú xuất hiện. Với nàng, hẳn sẽ có một người phiên dịch tin cần. Vả lại, nếu Ngọc Tú không trung thành hẳn cũng chẳng cần. Chỉ một cái vẫy tay nhỏ hẳn có thể làm nàng im lặng mãi mãi. Ngoài ra, nàng lại đẹp. Ít ra trong thời gian đợi xuống tàu ngầm, hẳn có thể giải sầu một cách xứng đáng.

Câu hỏi của Kiều Diễm làm Tôkarin lĩnh mống:

— Đại tá Vi tốp mê nàng rồi ư?

Tôkarin cười:

— Có nói lạ. Tôi chưa gặp mặt thì mê sao được.

— Rồi đại tá sẽ mê.

— Có yên tâm. Tôi là người cứng cỏi, không mềm yếu như cô tưởng đâu.

Kiều Diễm reo lên:

— Kia, Ngọc Tú đã về.

Tôkarin nhìn ra đường. Toàn thân hẳn rung lên như bị điện giật. Hẳn có cảm giác như lạc vào cõi trời đầy hương hoa và nhã nhạc. Trong đời, hẳn đã biết hàng trăm người đàn bà đẹp. Nhưng cái đẹp trên thế gian chỉ đến thế này là tột bực, và hẳn dám chắc từ cổ chí kim không ai đẹp hơn nàng nữa.

Nàng có thân hình cao thon của các hoa hậu.

Cái eo mỏng mai, bộ ngực căng phồng càng mỏng mai và căng phồng thêm sau lần áo mịn, nổi bật những đường cong tuyệt mỹ. Cái áo dài tay phượng màu hồng nhạt của nàng buông lả dưới đùi, khiến đôi chân dài, tròn lẳn có dịp khoe khoang với những người đàn ông sành điệu.

Tôkarin thích nhất cái miệng và đôi mắt của nàng. Nàng mím miệng lại mà vẫn tưởng như cười, mắt nàng thì to và đen, màu đen của mắt hòa hợp với làn mi dài và cong, và đây là lông mi thiên nhiên, không phải thứ nhân tạo mà người làm đóm cắm vào để đánh lừa bọn con trai nghèo kinh nghiệm.

Tuy gặp nàng lần đầu, Tôkarin tưởng chừng quen nàng thân mật từ lâu. Trên xích lô bước xuống nàng cũng để ý tới hẳn bằng nụ cười miệng ầu ỹm.

Kiều Diễm hỏi hẳn, giọng thách thức:

— Đại tá đầu hàng chưa?

Tôkarin đáp:

— Chịu rồi.

Ngọc Tú đẩy cửa tiến vào ki-ốt. Kiều Diễm đơn đả:

— Giới thiệu với chị đây là ..

Tôkarin buột miệng:

— Đại tá Vi tốp.

Ngọc Tú chìa bàn tay trắng muốt:

— Hân hạnh được quen đại tá.

Tôkarin chỉ chờ có thế là vỗ lấy bàn tay xinh đẹp. Lúc hẳn ngoảnh lại Kiều Diễm đã thoản thoắt biến sau dãy xe hơi đậu dọc đường Nguyễn Huệ. Tôkarin nhìn vào giữa mắt Ngọc Tú:

— Tôi nghe Kiều Diễm nói nhiều về cô. Hiện tôi cần một người thông ngôn tiếng Miến. Không biết tôi có hân hạnh được cô nhận lời cộng tác không?

— Đại tá muốn em làm thông ngôn ư? Em rất sẵn sàng, miễn hồ...

— Cô đừng ngại về vấn đề thù lao. Nếu cần, tôi xin trả gấp năm, gấp mười số lương cô kiếm ở đây.

Nói xong, Tôkarin hỏi hận. Hấn không ngờ có thể lỡ lời một cách đại dột. Hấn chưa biết Ngọc Tú lãnh lương hàng tháng bao nhiêu mà đã hứa liền. Đột nhiên được sẵn đón và trả thật nhiều tiền, nàng phải nảy ra ngờ vực. Song hấn chỉ bực mình một phút rồi trở lại vui vẻ như cũ. Hấn đã có cách khiến nàng không thể nào ngờ vực nữa.

— Văn phòng đại tá ở đâu?

— Trong Chợ Lớn.

— Trời, đại tá nói tiếng Việt đúng giọng quá! Em không thể ngờ đại tá là người Mỹ.

— Cảm ơn cô quá khen. Nếu cô cho phép, tôi xin hỏi một vài chi tiết cần thiết. Gia đình cô ở đây với cô không?

Giọng Ngọc Tú có vẻ xa xôi và buồn ngủi:

— Không. Em ở đây một mình. Kiều Diễm và em thuê chung buồng. Cha mẹ em còn ở lại Hà Nội.

Tôkarin hỏi bừa:

— Sao cô không tìm cách về ngoài ấy thăm nhà?

Hỏi xong, hấn đưa mắt dò ý tứ Ngọc Tú. Nàng bỗng buồn hẳn:

— Dĩ nhiên em muốn về, nhưng hoàn cảnh không cho phép.

Tôkarin không cần hỏi dài giọng nữa. Hấn đã biết đủ những điều đáng biết. Trong khi ấy, Kiều Diễm đã trở lại quán Long Thành. Nàng lui lui mở tủ gương lấy ra một cái máy ảnh, cỡ dùng phim 35 ly. Tôkarin khoe:

— Cô Ngọc Tú đã nhận lời làm thông dịch cho tôi. lát nữa, tôi sẽ đón nàng về văn phòng.

Kiều Diễm reo lên:

— Ô, chị Ngọc Tú tốt số quá!

Tôkarin dứt tay túi quần, lững thững bước vào tòa nhà đồ sộ xẽ cửa quán Long Thành. Hấn trèo thang gác, lên lầu ba. Phòng của Lê Ái ở khuỷu hành lang. Cửa mở hé, Lê Ái ra hiệu cho hấn tiến vào.

Tôkarin chưa kịp ngồi xuống ghế thì Lê Ái vỗ đầu, bứt tai:

— Đại tá lại giết tôi lần nữa. Lần này tôi chắc chết. Bọn tay sai của ông Hoàng sẽ phăng ra tôi. Tại sao đại tá không hẹn tôi chỗ khác thuận tiện hơn?

Tôkarin gạt đi:

— Gấp quá, tôi không có thời giờ phí phạm nữa. Anh đứng ngại. Từ lâu, anh xin đi Mạc tư Khoa. Lần này, tôi sẽ giúp anh toại nguyện. Dầu dịch phăng ra anh cũng đã muộn. Nay hay mai anh sẽ ra khỏi nước.

— Thật không, đại tá?

— Chẳng lẽ tôi nói đùa với anh.

— Ô, nếu được sang Liên xô, tôi không cần phải thận trọng nữa.

— Lê Ái, đêm qua anh nhận được mấy bức điện ?

— Hai. Bức thứ nhất lúc 2 giờ 30. Bức thứ hai, lúc 4g10 phút.

Tôkarin hí hoáy lấy bút chì nguyệt ngọc trên giấy để dịch mật điện. Năm phút sau, hẳn tìm ra nghĩa.

Bức điện thứ nhất gồm những chữ như sau :

«Cá kính gửi cá đuối. Nửa đêm, cá kính không may chạm phải thủy lôi. Phòng máy bị hư hại nặng không hiểu có sửa chữa kịp để sáng mai lặn xuống được không. Nếu không, đành phải ra ngoài hải phận quốc tế, để tiến hành công tác sửa chữa, khi nào hoàn tất sẽ trở vào».

Bức điện thứ hai ngắn hơn và khô khan hơn :

«Cá kính gửi cá đuối. Rất lấy làm tiếc báo với cá đuối rằng cá kính không thể sửa chữa kịp trong đêm nay. Bắt buộc phải nổi lên và chạy về phía bắc Quảng Bình. Dầu sửa chữa xong cũng không thể nào quay lại địa điểm đã định vì tàu tuần tiễu duyên hải của địch đã khám phá ra. Yêu cầu cá đuối trở về bằng cách khác».

Tôkarin vò hai mảnh giấy trong lòng bàn tay, bỏ hơi toát ra ướt đầm cổ áo. Thế là hết. Con tàu đợi hẳn ngoài khơi Vũng Tàu đã chạm thủy lôi, và hải quân Miền Nam đã biết. Hẳn không còn hy vọng thoát thân bằng đường thủy nữa, vì vào giờ này đôi phương đã canh phòng chặt chẽ.

Lặng lẽ Tôkarin đánh diêm đốt hai viên giấy. Chờ cháy thành than, hẳn nghiền vụn, đổ vào cái đĩa đựng tàn thuốc lá. Lê Ái nói :

— Dường như địch đã biết căn phòng của

tôi là nơi truyền tin. Hoàn cảnh của tôi hiện rất nguy hiểm.

Tôkarin đáp :

— Đó là chuyện dĩ nhiên. Đêm qua anh đánh đi bức điện quá dài, cơ quan đo-góc của lão Hoàng có thể phăng ra dễ dàng. Biết tàu ngầm Liên xô nằm chờ ngoài khơi, địch sẽ suy luận ra chúng ta dính vào vụ bắt cóc U Myen. Nội ngày nay, hoặc lát nữa, nhân viên phản gián sẽ ập vào phòng này. Bây giờ còn kịp chần, anh phá hủy điện đài đi.

Lê Ái mở tủ đựng quần áo, lôi ra cái thùng các-tông nhỏ. Hẳn bung vào buồng tắm, Tôkarin đi theo. Bên trong thùng các-tông là cái máy thu và nhận tin tối tân. Lê Ái dốc nửa chai ác-xit đặc vào điện đài, khói bốc lên sèo sèo.

Chợt chuông điện thoại ngoài phòng khách reo lên. Lê Ái đặt ống nghe vào tai, mặt biến sắc. Tôkarin hỏi dồn :

— Ai gọi ?

— Kiều Diễm. Nàng báo tin là nhân viên công an đặc vụ vừa đậu xe ngoài cửa, sửa soạn lên lầu.

Có chứng kiến những phút nguy biến mới đánh giá được thực tài của Tôkarin. Mắt hẳn chỉ chớp nhẹ, hẳn không run tay hoặc tái mặt. Giọng hẳn vẫn thản nhiên :

— Có lối riêng nào xuống đường không ?

— Ra cửa, quặt tay trái. Lối này ăn thông ra kho chứa hàng.

— Anh đi trước, tôi ra sau để bảo vệ cho anh.

— Đại tá nán lại vài ba phút. Tôi cần tiêu hủy tài liệu.

— Ừ, anh cứ thông thả mà làm.

Tôkarin ngồi xuống ghế, châm thuốc hút. Trong khi ấy, Lê Ái run rẩy mở ngăn kéo, lấy ra một đồng giấy, trời xăng, đốt cháy ngón ngụt. Luống cuống, Lê Ái vương sơ mi vào mép bàn, ngã chúi xuống. Tôkarin cười khinh bỉ :

— Mới thế anh đã mất tinh thần ư ?

Tiếng giầy cồm cộp lên cầu thang. Tôkarin hỏi Lê Ái:

— Anh thu nhận được tin tức đầy đủ về Y 1065 chưa ?

— Vừa nhận được xong. Y 1065 đã chết.

Y.1065 là gã lùn làm xiếc núp trong xe hơi của Rôdin. Tôkarin thở dài :

— Thảo nào bọn phản gián tìm ra.

Tiếng giầy nghe mỗi lúc một gần. Tôkarin mở hé cửa nhìn ra hành lang. Một cái đầu đội mũ phớt nhỏ khỏi cầu thang. Tôkarin nhanh nhẹn rút khẩu Oét-xông quen thuộc. Phát đạn kêu đoàng đíc tại Tiếp theo tiếng thét. Xác người lăn lóc trên gác xuống đất. Tôkarin quay lại. Lê Ái sợ hãi đến nỗi bước đi không vững, mặt trắng bệch như tờ giấy, cặp mắt lạc thần.

Một cái đầu nữa nhỏ lên. Tôkarin chưa kịp bắn, một tràng tiểu liên đã nổ ròn rã. Tôkarin dắt Lê Ái chạy ra bao lơn. Một phút sau, hắn tuột xuống tầng dưới.

Trước mặt Tôkarin là cái sân rộng. Chạy qua sân, hai người có thể bước vào kho chứa hàng mênh mông. Lê Ái đã lấy lại bình tĩnh nên da mặt bớt tái, dáng đi trở nên vững vàng. Một loạt súng nổ chát chúa phía sau. Tôkarin hỏi Lê Ái :

— Liệu họ tìm ra lối này không ?

Lê Ái kiểm lại bị đạn, miệng đáp :

— Tôi không biết nữa.

Hắn vừa dứt lời thì một bóng đen vạm vỡ từ sau đồng hàng hóa ngồn ngang phóng lại. Bị húc vào ngực, Lê Ái ngã nhào. Hai người lực lưỡng khác vọt tới.

Lúc ấy, biệt tài của Tôkarin mới được thi thố hoàn toàn. Hắn dựa lưng vào tường, chờ ba cây thọt dữ dẫn đám tới một lượt. Người thứ nhất sấn tới, Tôkarin hoành cánh tay cuộn cuộn bấp thọt ra, quạt tréo một cái. Chỉ nghe một tiếng động khò khàn rồi người ấy chúi đầu vào đồng rơm.

Kẻ thứ nhì tấn công Tôkarin bằng lưỡi dao nhọn hoắt. Nhật dao vút tới thập phần nguy hiểm, song Tôkarin đã xuống tấn, vung tay bắt cán, bẻ ngược một vòng. Đồng thời, hắn tung ra ngọn độc cước ghê gớm. Người cầm dao bị gãy xương cổ tay, ngã quy. Ngọn độc cước trúng giữa bụng người thứ ba. Một tiếng rên nổi lên. Thế là hết.

Tóm lại Tôkarin chỉ mất vắn vện một phút đồng hồ để quạt ngã ba địch thủ có khi giỏi. Mặc dầu bị đau điếng, Lê Ái vẫn gắng gượng đứng dậy. Hắn cảm thấy xấu hổ trước nghệ thuật cao cường của Tôkarin.

Tôkarin hỏi :

— Anh hề gì không ?

Lê Ái lấy khăn lau giòng máu vừa rỉ ra mép :

— Tôi có thể đi được.

Ánh nắng bên ngoài chiếu vào làm hai người chói mắt. Trước mặt là con đường hẻm ăn thông ra đường Võ di Nguy. Tôkarin không lộ vẻ kinh ngạc khi thấy cái xe hơi nhỏ của Kiều Diễm đậu

sẵn. Kiều Diễm ngồi sau vô lăng, điều thuốc thơm phi phèo trên môi. Ngọc Tú mở cửa xe cho hai người trèo lên. Động cơ nổ nhẹ nhẹ. Lê Á hơi bối rối trước sự hiện diện của Ngọc Tú. Tôkarin cười thản nhiên :

— Chúng tôi đã quen nhau. Bắt đầu từ nay, nàng làm việc với tôi.

Lê Á không nói nửa lời. Không phải hẳn mê tín, nhưng Ngọc Tú đẹp quá, lả lơi quá nên hẳn linh tính sẽ có việc chẳng lành. Giới tài xế chuyên chở đường trường có thói quen không rước đàn bà đẹp, nhất là không bao giờ cho đàn bà đẹp ngồi băng trước. Lê Á nghĩ thầm lát nữa sẽ bán bạc với Tôkarin.

Xe hơi bóp kèn inh ỏi. Con đường Trần quốc Toản mở rộng như bãi cát trắng dưới mặt trời buổi trưa sáng quắc.

9

Ba phát súng lục

Lê Diệp đoán không sai. Ông Hoàng tiếp chàng bằng vẻ mặt lầm lì. Ông tổng giám đốc Mật Vụ ít khi tức giận ra mặt, song theo kinh nghiệm Lê Diệp đã biết sự lầm li của ông Hoàng là biến thể của bức bối ghè gớm. Không cần đợi chàng ngồi, ông Hoàng hất hàm :

— Anh nhận được phúc trình về vụ đại lộ Nguyễn Huệ chưa ?

Lê Diệp đáp :

— Thưa, đủ rồi. Vụ vậy bắt Lê Á và đồng bọn không phải ta làm mà là do Công an.

— Tại sao họ phăng ra ?

— Thưa, đêm qua đoàn xe tuần ảnh của Công an ghi được luồng điện từ nhà Lê Á phát đi. Hẳn đánh điện cho đồng lõa ngoài khơi Vũng Tàu, có lẽ là trên tàu ngầm.

— Còn có lẽ gì nữa. Lê Á là gián điệp R.U. hoạt động từ lâu ở Sài Gòn. Hẳn đánh điện cho tàu ngầm, việc này chứng tỏ rằng hẳn dính líu tới vụ bắt cóc Văn Bình và Rôdin. Tại sao nhận được tin ấy anh không báo cáo ngay cho tôi ?

— Thưa, ông đã ra lệnh không ai được đánh thức.